

Lov og Evangelium

Nr. 2

FEBRUAR 2012

48. årgang

Foto: Ingar Gangås

«Vandre som lysets barn!» Ef 5:8

Oppbyggelig blad på evangelisk luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Redaksjonsnemnda ved redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14/412 45 598

E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50/901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnes-
veien 13 B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05/
915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Lysets barn

Jesu rike er ikke av denne verden. Den som tar imot Jesus blir lysets barn.

Mørkets fyrste – satan – tåler ikke lyset. Han gjør alt han kan for å holde verdens barn fast i sitt mørke. Han har det mål at så mange som mulig skal be-
dras og fanges i hans garn.

Jesus kaller oss til å vandre i lyset. «Dere selv var jo en gang mørke, men nå er dere lys i Herren. Vandre som lysets barn! For lysets frukt består i all godhet og rettferdighet og sannhet. Prøv da hva som er til behag for Herren! Ta ikke del i mørkets ufruktbare gjerninger, men refs dem heller! For det slike mennesker driver med i det skjulte, er det en skam bare å tale om. Men når alt dette blir refset, blir det avslørt av lyset. For alt som blir åpenbart, er lys. Derfor sier Skriften: Våkn opp du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg» (Ef 5:8-14).

Det ble soloppgang over livet da syndebyrden ble tatt bort og du fikk se Jesus som din frelser. Vær forsiktig så ikke satan overlister deg og lokker deg bort fra Jesus!

«Dersom vi sier at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten. Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønn's blod renses oss fra all synd» (1Joh 1:6-7).

Ingar Gangås

Strid troens gode strid!

Av Hans Erik Nissen

«Strid troens gode strid! Grip det evige liv som du ble kalt til – du som og har avlagt den gode bekjennelse for mange vitner!»

1Tim 6:12

Jesus sier det! Paulus sier det! Kjømp for å komme inn gjennom den trange port! Strid troens gode strid!

Hvorfor denne kamp?

Satan er Guds motstander. Han unner ikke Jesus å få lønn for sin smerte. Derfor vil han ha deg tilbake til mørkets rike. Han går omkring oss som en brølende løve, som leter etter noen som han kan oppsluke. Han angriper når du er svak, og det er du når du ikke løfter troens skjold.

Men stå satan imot. Slukk alle hans brennende piler med det velsignede skjold!

Satan viser sjelden sitt sanne ansikt. Han er verdens fyrste, og det benytter han seg av. Han viser deg verdens herlighet for å blende deg. Han gjør andres ære og anerkjennelse viktigere enn Guds. Han trollbinder gjennom verdens lokketoner. Men la deg ikke forføre. Se virkeligheten i øynene: verden er ond!

Endelig har satan en alliert i din gamle syndenatur, som hater det hellige og elsker synden. Derfor må det strides ikke alene *for* deg, men også *i* deg. Gang på gang skal du gjøre det klart for deg selv at et «ja» til Jesus er et «nei» til satan, til verden og syndens lyst i deg selv.

Striden er hard, men den er god! Du kjemper ikke alene. Seierherren er ved din side.

Fra avisen «Dagen», 2006

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, februar 2012

Lysets barn. Av Ingar Gangås	side 2
Strid troens gode strid! Av Hans Erik Nissen	side 3
Dåpens pakt. Av Per Bergene Holm	side 4
Rosenius om helligjørelsen. Av Alfred Furberg	side 5
Hvorved skal vi seire? Av Ole Hallesby	side 9
Nytt fra Bibelskolen. Av Per Bergene Holm	side 10
Nytt fra Moldova. Av Per Bergene Holm	side 12
Gjør deg umak! Av Fredrik Wisløff	side 12
Løp med tålmodighet! Av Marcus Söderberg	side 13
Jeg skammer meg ikke ved evangeliet. Av Ingar Gangås	side 15
Den beste attest. Barnestykke av Mia Hallesby	side 17
Veien til seier. Av Johannes Kvalheim	side 20

Dåpens pakt

Av Per Bergene Holm

Guds forhold til menneskene er ordnet i rettslige pakter. I Hebreerbrevet (9:15-17) står det at Jesus er mellommann for en ny pakt – eller testamente (samme ord på gresk). Denne pakt ble opprettet før verdens grunnvoll ble lagt, men først ved Jesu død ble den rettskraftig. Et testamente blir rettsgyldig først ved døden.

Jesu testamente har alle mennesker som adressat. Han døde for alle, for å kjøpe oss fri fra arven fra Adam, og vil gi alle del med seg i sin arv. Testamentet er for alle, men det må gjøres kjent for alle. Det er det Jesus pålegger sine apostler i misjons- og dåpsbefalingen. Arvingene må få høre om arven og innlemmes i den.

Gud ikke bare forkynder oss, men rekker oss også testamentet. Han innlemmer oss i pakten gjennom et ytre tegn. Slik også ved pakten med Abraham. Omskjærelsen var tegnet på pakten, at en fikk tilsagt Abrahams løfter som arv. Israelittene ble av Gud tilsagt barnekår og arverett gjennom omskjærelsen, slik Peter sier på pinsedag: «For løftet tilhører dere og deres barn». Paulus sier det samme i Rom 9:4: «Dem tilhører barnekåret og herligheten og paktene». Det vil ikke si at alle israelittene var frelst og hadde del i barnekåret og paktene i kraft av omskjærelsen, men det var tilsagt dem,

det var kunngjort dem som deres rett og rakt dem som en gave fra de var barn. Slik også med dåpen.

Dåpen er den nye pakts omskjærelse (Kol 2:11f), det vil si tegnet på den nye pakt, et personlig tilsagn fra Gud om at den dømte har del med Jesus i hans død og oppstandelse (vannet), og om å være Guds arving og Kristi medarving. Dåpen er en synlig gaveoverrekkeelse, en rettslig overlevering av testamentet. Det er Gud som handler i dåpen. Det er han som er giveren og som står inne for pakten. Den som blir døpt er mottaker, og blir innlemmet i pakten. Å gjøre dåpen til en lydighetshandling omgjør dåpens pakt til en menneskelig gjerning og gjør evangeliet om til en lovpakt.

Hvis et menneske ikke gjør seg bruk av testamentet, ikke lever i syndenes forlatelse og den daglige omvendelse, ikke lever det nye livet en er blitt arving til, får en heller ingen glede av testamentet. Da lever en i kjødet, i arven fra Adam, og unndrar seg til fortapelse. Testamentet er likevel gyldig, og må ikke overrekkes på nytt, om et menneske igjen blir omvendt. Gud innestår for sin pakt og angrer ikke sitt løfte. Vi blir værende i pakten gjennom en daglig omvendelse og tro, ved å ta vare på den gode samvittighet vi får gjennom renselsen i Jesu blod (jf. 1Pet 3:21).

Rosenius om helliggjørelsen

Av Alfred Furberg

Til rettferdiggjørelsen knytter Carl Olof Rosenius den sanne helliggjørelsen.

«Dette store hovedstykke i den kristne lære», skriver Rosenius, «er nest etter læren om Kristi forsoning, det aller viktigste. Kristi rettferdighet, og Åndens helliggjørelse i oss, forholder seg til hverandre i nådens rike, som skapelsen og opprettholdelsen i naturens rike.

Når et menneske ved Sønnen blir virkelig fri, får han et nytt, hellig sinn. Han blir villig og istandsatt til gode gjerninger, med kraft til å vandre som en Kristi etterfølger.

Men nettopp i det åndelige livets vårblomstring møter satan opp. Nå sier han at når du nå er frelst, er du også fri for all fare og har intet å frykte. Eller han sier at når nå samvittigheten er frigjort fra loven, kan du også anse ditt daglige liv som frigjort fra den.

«Kjødet» – «det gamle menneske» – «syndens legeme» er forskjellige uttrykk for samme sak. Det står ikke bare for noen urene lyster, men skildrer alt det vi fra vår naturlige fødsel er og har

Alfred Furberg var predikant og distriktsombud i Evangeliska Fosterlandsstiftelsen i Sverige på 1930-tallet.

Temaet RETTFERDIGGJØRELSEN sto i forrige nummer.

fra Adam. Det er altså hele mennesket med alle kroppens og sjelens tilbøyeligheter og krefter, fornuft, hjerte og sinn, som alt er fullt av synd. «Det som er født av kjødet er kjød». Og dette skal opp på korset.

Rosenius skriver: «Hvis noen tror de tilhører Kristus, men likevel ikke vil korsfeste sitt kjød, ikke i det hele tatt har begynt på dette, bedrar han seg selv». Videre skriver han at hvis noen gjennom en viss endring i livsførsel og oppfatning m.m. «tror han er født på ny, men bare fortsetter med sine gamle synder, forsøker å unnskyldte og skjule en synd, er omvendelsen falsk og troen død».

Men her understreker Rosenius at vi må skille mellom det å stå i et *fredelig forhold* til synden i kjødet, og det å være i en *konstant krig* mot kjødet. For kjødet dodes tross alt ikke på et øyeblikk, og blir aldri godt. Det skal være festet til korset.

Riktignok vrir og vender det seg, sliter og kjemper mot ånden. «Sliter det seg et øyeblikk løst, resulterer det bare i en fordoblet straff, der Herren tukter gjennom sitt ord og vår samvittighet. Dette vokter den troende seg for». Å bli værende, og trives, i noen synd, vitner ikke om et korsfestet kjød og et Åndens herredømme.

Men ingen annen skal i det hele tatt forsøke å tenke på noen helliggjørelse, enn den som i sin samvittighet er frigjort fra loven. Hvis noen tror det er

gjennom helligjørelsen de skal bli kvitt synden, vandrer de ennå i mørket. Bare den som er frigjort i Kristus, kan bære frukt for Gud.

Rosenius skriver: «Vår frihet fra synden, innfor Gud, er fullkommen. Samtidig som helligheten i oss er ufullkommen. Om syndfriheten innfor Gud heter det: «Dere er blitt frigjort fra synden». Men om helligjørelsen tales det om «frukt som fører til helligjørelse», d.v.s. til å bli hellige. Rettferdigjørelsen innfor Gud med alt det innebærer, er noe som *er skjedd*. Mens helligjørelsen, Åndens verk i oss, med alt det innebærer, er noe som *stadig skjer*. Dette bør vi legge merke til, og vokte oss vel for å endre Åndens

«Det tør være noen som vil tenke at omvendelse er én ting – virkelig helligjørelse vinnes bare ved en ny opplevelse. En slik tankegang er uforenlig med NT og i strid med en evangelisk trosbekjennelse. Kristus er for oss visdom fra Gud, og rettferdighet og helligjørelse og forløsning (1Kor 1:30). Den som tar imot Kristus i troen, får i samme øyeblikk del i alt det han er og har. Hvor syndenes forlatelse er, der er liv og salighet. Det går ikke an å ta imot Kristus til rettferdigjørelse i dag, og så etterpå – om tre måneder eller fem år – ta imot ham til helligjørelse.»

Carl Fr. Wisløff

ord. Vi må ikke forandre *stadig skjer* til *skjedd*. Men heller ikke *skjedd* til *stadig skjer*.

Vi må altså ikke et øyeblikk slippe til den tanken at vi nok håper vi er benådet og fridd ut fra den gamle syndepølen. Mens vi, når vi ser på den daglige skrøpeligheten, likevel anser oss mindre fullkomne, ja, til og med urene og forferdelige i Guds øyne.

Nei, da må vi overfor Gud anse oss fullkomment frigjort fra synden, virkelig rettferdiggjort, uklanderlig hellige, og si til loven, fornuften og følelsene: Det Gud har renset, må ikke du se på som urent».

Kraften til helligjørelsen

All kraft til helligjørelse ligger ifølge Rosenius i rettferdigjørelsen.

Dette er en skjult hemmelighet for alle gjerningskristne. Alt strev for å bli helliggjort, før vi i vår samvittighet er døde fra loven og frigjort fra den vi var fanget under, er fullstendig meningsløst.

En kristens erfaring med helligjørelsen skildrer Rosenius slik: «Jeg falt ofte i den gamle innbilningen om egen kraft og dugelighet. Jeg mente det tross alt var min egen oppgave å hellige meg. Jeg begynte igjen med eget strev. Jeg skulle tro slik og slik, be og kjempe. Og trodde jeg selv hadde kraft til dette. Men da ble jeg på ny avmektig og fortapt. Kunne ikke tro, ikke en gang tenke mer enn det Herren til enhver tid virket i meg.

Og når jeg slik på ny ble slått ned, avmektig og død, kom Herren igjen

med sitt evangelium. Han førte meg på ny til festet, som jeg hadde veket bort fra – til hans nåde alene. Da fikk jeg igjen lyst og kraft til det gode.

Har du erfart noe av dette? Og på denne måten funnet både din rettferdighet og din helliggjørelse bare i Kristus, slik at du i alle forhold til alle tider lever i avhengighet av ham? Da kjenner du hva den rette helligjørelsen er.

Da er det en virkelighet at ditt gamle menneske dødes. Da blir ikke bare dets utbrudd bremsset. Men da dødes det indre. Da dødes selve hjertet og livet i det gamle menneske, nemlig den dype, uendelige selvskheten, innbilningen om egen kraft og dugelighet.

Det er denne dype selvskhet og innbilning som utgjør selve livet og hjertet i det gamle menneske. Og fra denne kilden strømmer det så ut en forferdelig syndeflod gjennom alle vår naturs krefter, så som overmøt, gudsforakt, selvsikkerhet, vantro, likegyldighet, ulydighet, selvtekt, vellyst, sinne, utålmodighet, falskhet, løgn og mange andre synder.

Skal nå denne slangens sæd kunne angripes og dødes, må nok først den dype selvskheten, den innbilte egne kraft, bli slått ned. Og det ikke bare én gang, i omvendelsen, men gjennom hele vårt liv, i den daglige omvendelse.

Akkurat som vi første gang gjennom loven ble gjort til skamme i alt vi foretok oss for å gjøre oss selv rettferdige. Slik må vi også hele tiden uopphørlig bli slått ned og ydmyket, så snart vi vil være noe eller få til noe selv. For

at vi aldri skal få vår trøst eller glede i oss selv eller i noe som er av oss, men bare ha trøst i Herren Kristus alene. For, som vi nettopp sa; på denne måten blir selve hjertet i det gamle mennesket gjennomboret og drept.

Men vi må ikke bli liggende i vår elendighet, stoppe opp i trelldom og avmakt. Nei, det nye mennesket – «Åndens attrå er liv og fred» – må samtidig stadig næres og holdes i live. Det er altså like nødvendig at vi ved evangeliet bestandig blir trøstet og rensset i vår samvittighet, glade og salige i nåden.

På denne måten blir det alltid en virkelig og levende – ikke en selvgjort og død – helliggjørelse ved Ånden».

Helliggjørelsens hemmelighet

Helliggjørelsens hemmelighet er altså ifølge Rosenius' forkynnelse: Å være avhengig av Gud og holde seg tett inn til ham ved Sønnen. Ved Ordet om Kristus holdes troen, barnekåret, gleden, lysten og kraften hele tiden levende. Gleden i Herren er helliggjørelsens kraftkilde, som gjør ånden villig til å gi akt på Guds hellige vilje og Kristi forbilde.

Akkurat når ditt nådeliv er friskt og samstemt med Gud, erfarer du bestandig at ennå mangler du noe. Du har ikke nådd målet, men du strekker deg hele tiden etter det, du hungrer og tørster etter rettferdighet.

Den sanne helliggjørelsen er ikke noe vi «får til». Den vokser selv. Herren skaper vår helliggjørelse, slik at det ofte overrasker oss selv, når vi

ikke finner noe som helst vi kan rose oss av, men tvert imot ikke ser annet enn skrøpelighet, og ikke kjenner annet enn ubrukelighet. I oss selv ser vi intet annet enn synd. Og alt godt er utelukkende Herrens gaver. Da er Kristus vårt liv, Kristus alene.

Rosenius taler om helliggjørelsens nødvendighet. Han understreker sterkt betydningen av at den må være ekte. Nemlig et villig sinn som bare evangeliet har virket, til å la seg avkle, og til å korsfeste og døde det gamle menneske. Altså Åndens kamp mot kjødet, som må foregå så lenge vi er i denne hytten.

Så sier han: «Nå gjenstår det bare å praktisere dette»: Øve, øve i det daglige livet. Dette understreker han igjen og igjen. Helliggjørelsen skal alltid foregå i det største alvor. Slarv og lettsindighet på dette området fører snart til ulykke. Jesus er det store forbilde.

Og så spør du: «Men hvem er i stand til dette?»

Svar: «At du skulle gjøre alt dette selv, har aldri vært meningen. Men at du skulle *begynne å bestrebe deg* på dette. Så i dine bestrebelser grundig få lære at du ikke er i stand til det. Og så tvinges til å sukke og rope til Herren, som så *selv* – og på *sin* måte, som vi har vist – utfører helliggjørelsens verk. Men det verket utføres gjennom kraften av det drivende og advarende, samt trøstende Ordet.

Og det som så ikke kan utrettes ved Ordet og indre påminnelser og påtrykk, utretter Herren med riset, med lidelsens torner, om det er nødvendig.

De troende sier: Kjære Gud, bruk det du trenger, bare du får stemme hjertets strenger. For étt er nødvendig, og uten helliggjørelse skal ingen se Herren. Samtidig som de alltid først og sist holder dette punktet klart: «Med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget». Kristus må vokse, jeg skal avta. Men om jeg enn ufullkomment står fram i hans sted her nede, står han alltid fullkomment fram for meg der oppe».

Rosenius taler ofte i denne ånd til den oppriktige.

Men så sier du til sist, du oppriktige sjel, men samtidig så oppgitt over deg selv: Å, om det bare en gang kunne bli riktig helt og sant og virkelig med meg! Skal jeg fullkomment rettferdiggjøres og helliggjøres, må det virkelig skje en mer grundig frelse med meg!

Nå svarer Rosenius: «Vær klar over at den grundige frelsen skjer aldri mer! Den skjedde for 2000 år siden, der henrettelsen ble fullbyrdet utenfor Jerusalem. Om det leser vi at «når Jesus hadde fått vineddiken, sa han: Det er fullbrakt! Og han bøyde sitt hode og oppgav sin ånd».

Legg godt merke til: *fullbrakt!* Der ser du den *grundige* frelsen! Den som skal tro seg frelst, han må vende sin tro 2000 år tilbake – til det som skjedde i Kristus».

Læren om rettferdiggjørelsen og helliggjørelsen har i Rosenius' forkynnelse alltid dette blikkfang: *Guds Lam!*

Til norsk ved Hermod Hogganvik
www.arven.net

Hvorved skal vi seire?

Av Ole Hallesby

Fra Indremisjonsselskapets landsvennesteve, Stiklestad, aug. 1930

Det jeg har at si er bare noen enkle ord som intet har med jubileet eller Stiklestad at gjøre. Mange vil oppfatte dem som skurrende mislyd. Det er bare noen tanker som arbeider inde i mig og som stadig blir tyngre at bære.

Jeg er ingen pessimist. Men nu er det likevel meget som maa stemme mig til sorg og mismot, naar jeg ser hvorledes vort norske folk har det nu. Det er mere end jeg er i stand til at si.

Det jeg ser i mit elskede folk: Hvert syvende menneske er paa fattiggassen, sier statistikken. Og da er det ikke underlig om vi andre har lite igjen. En tredjedel av vore inntægter gaar til stat og kommune. Det kan gaa for os som har fast gage. Men for de andre gaar det ikke. Bedriftene maa konkurrere med utlandet. Og det magter de ikke med slike skatter. Saa maa bedriftene stanse, og saa blir der arbeidsløshet. Der er i dag titusener av arbeidsløse i vort folk. Mange av dem hater arbeidet, og de gjør saa lite som det er mulig. Hvis de da ikke streiker. Nu har man ogsaa begyndt at hindre dem som vil arbeide. Saa forlanger man bevilgninger til nødsarbeide. Og man bevilger. Indtil den ene kommune gaar konkurs efter den anden. Dét forteller os hvor fattige vi er i Norge nu.

Det værste er dog ikke at være fattig. Det har vist sig saa mangen gang

at et fattig folk kan reise sig igjen av fattigdom og nød. Verre er det at folket ikke lenger er hverken nøisomt, sparsomt eller flittig.

Vort fattige folk drikker aarlig for ca. 160 millioner. Dette betales for den lovlige spiritus. Hva der drikkes op av *smuglet* og *hjemmebrændt*, vet vi ikke. Og fornøielsessyken er ikke bedre. Den kræver vældige summer her i vort fattige folk. Der findes knapt noget større sted paa landet lenger hvor der ikke er kino. Det er vanskelig at faa nogen statistik paa de samlede utgifter. Men bare i Oslo brukes 40 tusen pr. kveld aaret rundt. Sier statistiken!

Det største politiske parti i landet, Arbeiderpartiet, har sat revolusjonen

*Når Jesus kommer inn i landet
og fanger folket med sin makt,
og hjerter fjernt og nær har sannet
hans ord og gjort med ham sin pakt,
da blir det trygt og godt å bo
i Herrens fred og stille ro.*

*Han står for døren nå og banker,
å dyre sjel, gi akt derpå!
Fornekt ham ei i dine tanker,
og la ham ikke ute stå!
Jeg sier i mitt stille sinn:
Du Guds velsignede, kom inn!*

M. B. Landstad,
Sb 212:3+5

Nytt fra Bibelskolen

Da er vi godt i gang med vårsemesteret. En elev fullførte ettårig kurs til jul, derfor var vi bare åtte elever da vi startet på nyåret. Men i løpet av de to første ukene kom det en ny elev fra Sverige, og så er vi ni stykker igjen.

Det er en fin og positiv flokk, lyttende og interessert. Må Guds ord få gjøre sin gjerning også denne våren. Skriften som fremfor alt kan «gjøre vis til frelse ved troen på Kristus Jesus», er også «nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse til rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning» (2Tim 3:15-17).

I vinterferien vil de fleste elevene bli med rektor på tur til Israel. Da blir det anledning til å se landet og møte stedene en leser om i Bibelen og hører om i timene. Turen er ikke en del av bibelskoleopplegget.

Søknader til neste skoleår begynner å komme inn, og det er alltid spennende med søkningen. Vær med å be for skolen, og for dem som i disse dager tenker på neste skoleår. Kanskje var det også noen du skulle spørre om de ikke skulle ta et bibelskoleår til høsten?

Per Bergene Holm,
rektor

op paa sit program. Dets ledere har utvetydig sagt at de vil slaass uforsonlig med lutherdommen og andre fordømmende sekter. Det er klar tale. Og dog fik dette parti de fleste stemmer av Norges vælgere. Vort folk gikk hen og stemte 62 arbeiderrepresentanter ind paa Stortinget. Saaledes er vort folk. Saa vildført! Saa blindt! Maa en ikke bli hjertesyk? Men dette er ikke det værste! Nu skal vi igjen, om to måneder, ha valg. Og nu staar vel de øvrige partier samlet for at dæmme op mot den folkeulykke som fra Rusland vælter ind over vort folk? Nei, splittet staar de! Ikke engang listeforbund er det mulig at opnaa. Saa nærsynte er de! De ser bare sine smaa partisaker.

Den overhængende fare for vort lands fri forfatning og for vort lands 900 aar gamle religion synes de ikke at ha faat øie paa.

For 900 aar siden gikk Olav i døden for at vinde Norge for Kristus. Vi har just feiret jubileum. Deltagelsen har vært imponerende. Og interessen over det hele land har vært enestaaende. Mange tyder dette som et varsel om en ny tid. Men jeg er nødt til at spørre: Hvordan stiller folket sig naar festdagene er forbi? Hvordan værdsetter man Olavs kristning? Hvordan værdsetter man kristendommen? Jeg frykter for at vi i dette dundrende jubileumsaar for kristendommens indførelse gaar hen og gir flertallet til det parti som vil

utrydde kristendommen i vort land. Og hvorfor? Fordi den største del av folket bryr sig ikke om kristendom. Vi har ingen statistikk. Men vi maa frygte for at 75 % er likegyldige. Gud behøver vi ikke at ta noget hensyn til, sier det norske folk, efter sin majoritet. Det er ikke let at jubilere under slike forhold.

Den kristne moral har alle dager kjempet mot umoralen. Og umoralen har til de forskjellige tider antatt baade store dimensjoner og uhyggelige former. Men nu i den siste tid er der dog intraadt noget nytt.

Nu kaller man umoralen *den nye moral*. At synde er en gammel og kjent sak i vaar slekt. Ogsaa før var der mange som forførte sin næstes datter til utukt. Men da kalte man det *løslevnet*. Nu kaller man det den nye moral. Ogsaa før var der mange som forførte sin næstes hustru. Men da kalte man det *hor*. Nu kaller man det den nye moral. Ogsaa før var det mange som levde sammen som ektefeller uten at være gift. Men da kalte man det *konkubinats*. Nu kaller man det *kameratekteskap*. Den nye moral legger ikke skjul paa, at den vil hjelpe menneskene til at «synde med glade øine». Og mens synderen før skjulte sig i mørket, av en naturlig og løfterik blusel, saa er det «syndere i sommersol» man nu ønsker at være.

Naar jeg ser mit folks nød, den økonomiske, den sociale, moralske og religiøse nød, da vil mit hjerte graate. Og enda verre kjendes det, naar jeg ser hvor hjelpeløse vi staar.

For 140 aar siden var der en lignende nød i vort folk. Men Hauge

og hans venner fik lykke til at avhjælpe den – ikke bare den *religiøse* og *moralske*, men ogsaa den *økonomiske* nød. Men vi nutidens kristne magter saa lite. Jeg er ikke engang sikker paa om vi gaar i spidsen naar det gjelder flid, nøisomhet og sparsomhet – som er det viktigste for landets økonomiske reisning. Arbeidet for folkets moralske og religiøse fornyelse magter vi visst ikke bedre. Jeg undervurderer ikke det trofaste arbeide som gjøres fra dag til dag av prester og legmænd. Men jeg ser at folkets store masse sover og synder og lever som om ingen kristendom var indført i landet.

Det er et svart billede, sier nogen. Ja, det er svart. Og dog er det ingen overdrivelse. Virkeligheten er svartere end jeg har tegnet den. Og jeg øiner bare en eneste redning: At den almægtige Gud stiger ned og blotter sin arm iblandt os, og sender *landsvækkelsen*. Nu har vi bedt om den i mange aar, og mange er vel gaat trette. Men jeg vil si: tap ikke motet! Hold fast ved det som står skrevet! Har du om ikke andet saa dog noget av sukket i dit hjerte, skal Gud i sin tid bryte ind og skape det som maa nyskapes. Jeg har den tro at Herren endnu vil sende os en vækkelse som muligens vil gaa over hele Europa og kanskje bli den sidste før Herren kommer.

Troende venner, reis hjem! Sukk, bed, gråt, lid og vær tålmodig! La nøden gjøre dig avhengig av Gud! Maatte det skje med os alle! Da vilde vi bli sanne forbedere for vort folk.

Kilde: Manuskript, Nasjonalbiblioteket

Nytt fra Moldova

Det var valg på ny president i Transnistria 26. desember 2011. Smirnov, president i 20 år, de siste årene med nærmest diktatorisk makt, ble ikke gjenvalgt. Den nye presidenten, Jevgeni Shevchuk, var før valget ansett som firmaet Sheriffs kandidat, men har etterpå vist en noe mer selvstendig linje. Han vant med over 70 % av stemmene og har derfor et sterkt mandat. Motkandidaten som var Russlands favoritt, fikk bare i underkant av 20 %.

Shevchuks valg motto var: «vi trenger forandring til det bedre». Det har etter valget blitt gjort visse lettelser i grensekontroll m.v., noe som gir inntrykk av større åpenhet.

Natalia og Vladimir Moser er spent på om endringene innebærer virkelig forandring til det bedre. De har et sterkt ønske om å besøke forsamlingene i

Transnistria, slik at menighetsarbeidet der kan komme i mer normalt gjenge igjen. Nå betjenes forsamlingene av to diakoner, men Vladimir får stadig henvendelser fra forsamlingsmedlemmer med ønske om at han igjen må ta opp forsamlingsarbeidet.

På bakgrunn av dette planlegger undertegnede å reise til Moldova i midten av mars, med tanke på å være med til Transnistria – det første besøket for Moser på et par år. Det er trolig noe mer sikkert å ha med seg en utlending første gang, hvis myndighetene fortsatt skulle ha ønske om å gripe inn overfor Natalia og Vladimir.

Vær med i bønn for Moldova og ekteparet Moser, at Guds ord må bli til vekkelse, omvendelse og nytt liv i forsamlingene.

Per Bergene Holm

Gjør deg umak!

«La oss da gjøre oss umak for å komme inn til denne hvilen.»

Heb 4:11a

Du sover deg ikke inn i himmelen.

Min sjel, du har vel ikke begynt å bli søvnaktig og likegyldig? Din søvn kan koste deg den evige hvile.

Gjør deg umak! Guds varsko lyder så alvorlig.

Umak er det motsatte av makelighet – det sinn som ikke vil ofre og kjempe. Vær på vakt! Kjemp alvorlig!

Strid i hans kraft mot din salighets fiender! Kjære sjel, gjør deg umak!

Men er ikke umak og hvile motsetninger? Nei, de passer sammen som foten i skoen. For den som gjør seg den største umak, skal også få smake den lifligste hvile.

Gjør deg umak – i dag!

Fredrik Wisløff
i andaktsboken «Hvil eder litt»,
Luther forlag, 1974

Løp med tålmodighet!

Av Marcus Söderberg

«Skulle jeg ikke drikke den kalk Faderen har gitt meg?» Joh 18:11b

Kalken fra Faderen

Dette verset kaster et særlig lys over frelsesverket. Det er dypest sett ikke falske venner, jødene eller romerne som plager og korsfester Jesus, men Faderen. Vi leser noe av det samme hos profeten Jesaja: «Vi för alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (v. 8). «Men det behaget Herren å knuse ham» (v. 10a). Dette er forunderlig og merkelig. Det er *Faderen* som har gitt denne kalk til sin enbårne, elskede Sønn: å lide og dø i fortapte synderes sted. Vi som skulle ha lidt og vært døde, ble som Barabbas sluppet fri, og Gud, Faderen, krever straffen fra den uskyldige, Jesus. For en hellig Gud! Og vi ser i vår Bibel at Jesus villig byr seg frem. Når han på kne i sin blodige sved ser at dette er den eneste muligheten for å frelse deg, ber han: «Skje din vilje!». Så refser han Peter som tenker å forsvare ham med sverdet. Skulle jeg ikke drikke den kalk Faderen har gitt meg? Når det er for verdens frelse – og for din frelse – skulle jeg da dra meg unna for å slippe denne lidelsen? Nei, «Til offerstedet står hans hu. Han sier: Villig skal jeg nu For Adamsætten stride. Når alle piner vises frem, han svarer: Gjærne, hvert et lem Er rede til å lide»

(Paul Gerhard, Sb 662:1). Slik ble Jesus verdens frelser, ja, din frelser. Han unndro seg ikke døden for å gi deg livet. Jesus ropte ut: Det er fullbrakt! Da ble frelsesverket ferdig. Her kunne jeg satt punktum, men jeg har ennå en ting på hjertet.

Din kamp for tronen

Fest ditt blikk på Jesus som tålmodig led korset uten å akte vanæren, og løp med tålmodighet den kamp du har foran deg! (Heb 12:1-2). Ja, for det er ennå en kamp igjen, ikke slik at du kan bidra med noe til din salighet. Nei, til det kommer du 2 000 år for seint, men det er en kamp for å bli i hans seier. Du som er et Guds barn og ønsker å bli bevart til det evige liv i himmelen, skulle du ikke drikke den kalk Faderen har gitt *deg*? Det står videre i Hebreerbrevet: «Ennå har dere ikke gjort motstand like til blodet i deres kamp mot synden. Og dere har glemt den formaning som taler til dere som til barn: Min sønn! Forakt ikke Herrens tuk, og mist ikke motet når du blir refset av ham. For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av» (12:4-6).

Strider du «troens gode strid», eller har du gitt opp din motstand mot synden? Da lever du ikke lenger i syndenes forlatelse, men i syndenes tillatelse. Å, hvor satan frister oss til dette, ja, han har til og med en alliert i

Møter

Mars

- 03.-04. Årnes *Reidar Heian*
06.-11. Tørvikbygd
Ingvar Gangås
11. Sannidal *Asbjørn Fossli/
Gunnar Fossli*
13.-16. Mosvik *Einar Sandberg/
Ingvar Gangås*
17.-18. Mosvik *Bjørn Valde*
17.-18. Askim *Lars Fossdal*
20.-25. Kvelde *Per Bergene Holm*
23.-24. Trondheim
Dag Rune Lid
23.-25. Skive (DK)
Sigbjørn Agnalt
27.-1.4. Rubbestadneset
Lars Fossdal
29.-31. Snillfjord *Ingvar Gangås*
30.-1.4. Svarstad *Martin Fjære*

vårt eget bryst som gjerne vil få oss til å «synde på nåden». Vet du, det er så lett å tenke: nå har jeg kjempet lenge nok mot denne fristelsen, nå burde vel Gud ha sett min kamp, sett at jeg hater synden, og så gir en etter. Så får to synder innpass, dels den du ble fristet til, og dels synden å ville legge noe til Jesu frelsesverk. Og enda verre: Faderen ønsket å bruke korset for å bevare deg, ved å døde «den gamle Adam» i deg og lære deg at Jesu nåde er nok for deg. Men det fikk han ikke anledning til. Det står at «han tukter oss til vårt gagn,

for at vi skal få del i hans hellighet» (Heb 12:10). Han har dette mål for at du og jeg skal ha del i hans fullbrakte verk. Derfor, når du fristes og prøves, gjør da som Moses. «Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden. Han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til lønnen. Ved tro forlot han Egypt uten å frykte for kongens vrede. For han holdt ut som om han så den usynlige» (11:25-27). Se på Jesus! Fly til Jesus! Bli i Jesus!

La oss gjøre slik Martin Luther har formulert det i sangen (Sb 416:3-5):

*Til Gud jeg derfor holder meg
i mine synders våde,
mitt hjerte ene trøster seg
til Jesu dyre nåde,
som er meg i hans ord tilsagt,
det står til evig tid ved makt,
på nåden, Gud, jeg venter.*

*Og varer det til langt på kveld,
ja, helt til nattens ende,
skal aldri jeg allikevel
fortvilet bort meg vende.
Så gjør Guds sanne Israel
når det får tukt av Herren selv,
det venter på Guds time.*

*Om enn vår synd er tung og stor,
langt større er Guds nåde.
Den hjelp han gir oss i sitt ord,
er uten mål og måte.
Tross all den synd som her er til,
han hyrden er som frelse vil
og fri sitt folk av nøden.*

Jeg skammer meg ikke ved evangeliet

Av Ingar Gangås

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro. Som det står skrevet: Den rettferdige av tro skal leve.»

Rom 1:16-17

Guds tale

Det er apostelen Paulus som skriver dette lærebrevet, hvor han gir en grundig gjennomgang av frelsens hovedpunkt. Han har sitt budskap fra Gud, som kalte og utvalgte ham: «Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utvalgt til å forkynne Guds evangelium» (Rom 1:1). Han var *kalt* til det. Det var av Guds nåde: «Ved ham har vi fått *nåde* og apostelembete for å virke troens lydighet blant alle hedningefolkene, til ære for hans navn» (1:5).

Først har vi en dogmatisk hoveddel (kapitlene 1-11) med undervisning om rettferdiggjørelsen, helliggjørelsen og Israels plass i frelseshusholdningen. Så følger formaninger til de kristne i den andre hoveddelen (12-16), der læren anvendes på hverdagslivet.

Brevet – som er skrevet til menigheten i Roma – er samtidig et *misjonsbrev*, skrevet av en *misjonær* som «står i gjeld» til dem (v. 14).

Menigheten i Roma oppsto sannsynligvis etter vekkelsen på pinsedag. De som var til stede i Jerusalem hadde tatt ilden med seg. Verdenshovedstaden

Roma var sentrum for en livlig handel og et rikt kulturliv. Paulus tenkte nok at *der* måtte det være strategisk å forkynne evangeliet. Han hadde tenkt seg dit flere ganger, men hindringer hadde lagt seg i veien. Nå lengter han etter å se dem (v. 11), men må nøye seg med å skrive.

Brevet ble trolig til mens Paulus var på sin tredje misjonsreise, sannsynligvis mens han var i Korint, rundt år 56. Men det har aktualitet for *alt* Guds folk til *alle* tider. Martin Luther har sagt om dette skriftet at det burde være de troendes daglige og kjæreste lesning, slik at de kan leve rett med Gud.

Viktig tema

Paulus har noe *viktig* på hjertet. Alt står og faller på dette: om budskapet om Jesus får virke tro. Da blir alt nytt. Jesus blir herre i livet, og alt ens eget blir fra da av underlagt ham jeg tror på. Det blir den største ære og lykke å være hans barn og tjene ham. Denne troens lydighet fødes i møte med Jesus. Slik – og bare slik – vil evangeliet bli den kraftkilden som driver Guds barn ut som trosvitner.

Evangeliet var for Paulus en Guds *kraft* (dynamis) til frelse. Han ville ikke skamme seg over å være ambasadør for «det glade budskap». Disse to versene (v. 16-17) kan stå som overskrift over hele brevet. →

Har vi glemt at dette er verdens beste budskap? Vi skullerope dets samme ut i dag, med stor frimodighet, slik at hele verden fikk høre «ordet om korset». Det gjelder evigheten – frelse eller fortapelse.

Evangeliet

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet.»

Evangeliet er budskapet om at Jesus kom til jord for å frelse deg fra dine synder. Han tok din plass og ble din stedfortreder, for at du som tror på ham får innta hans plass og gå fri på dommens dag. Det forteller at Gud sendte sin enbårne sønn til verden for at verden skulle bli frelst ved ham. Ingen kunne tenke seg at Gud ville handle på denne måten, derfor er evangeliet «det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte» (1Kor 2:9). Dette åpenbarer Gud ved Den Hellige Ånd for alle som kommer til ham.

Korsets anstøt

Hvorfor er det så lett å skamme seg ved evangeliet? Peter gjorde det da han var i yppersteprestens gård. Hvem har ikke fornektet sin frelser i langt enklere situasjoner? Frimodigheten sviktet. Hvorfor er det slik? Bibelen sier at «ordet om korset» er en dårskap og et anstøt for mennesketanken. Det vekker forargelse. Anstøtet skyldes at menneskenaturen ikke liker å være underlagt en autoritet utenom seg selv. Den vil være herre i eget hus. Når Bibelen taler om å «miste seg selv» for å vinne

Kristus, er det å «tape ansikt». Dessuten er de andre så mange. De som tror på Jesus kommer som regel i mindretall. Da er det lett å skamme seg over å være en kristen, spesielt når en i tillegg opplever hån, spott og forfølgelse.

Det uomvendte menneske kan ikke skjønne evangeliet. På grunn av arvesynden reagerer det på ordet om Jesus og «hater» både det kristne vennesamfunnet og den enkelte kristne, misliker bibellesning og bønn, og har ingen ting til overs for den kristne sangen (Lammets sang), som oppfattes som treg og kjedelig. Forutsetningen for å forstå det som hører Guds rike til mangler. «Men et sjelelig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, det kan bare bedømmes på åndelig vis» (1Kor 2:14).

I møte med ordet om at Gud ikke tåler synd, blir Gud *hellig*, og jeg får se meg selv som en fortapt synder. Jeg erfarer at min synd er stor i «tanker, ord og gjerninger», og må bekjenne at jeg «kjenner den onde lyst i mitt hjerte». Å innrømme dette overfor Gud – og oppgi seg selv – er det siste et menneske vil gjøre. Men skjer ikke dette, får ikke Gud åpenbare evangeliet for deg. Paulus levde lenge slik. Først etter sin omvendelse kunne han erfare Guds kraft, og det til og med midt i sin egen svakhet og hjelpeløshet, ja, nettopp da!

Guds kraft

«Det er en Guds kraft.»

Paulus vitner at han *ikke* skammer seg ved evangeliet. Til korinter-

Den beste attest

Barnestykke av Mia Hallsby

For flere år siden kom en gutt om bord på et skip og bad om å få tale med kapteinen.

«Hva vil du?» spurte kapteinen.

«Jeg ville gjerne ha hyre», var svaret.

«Hvorfor vil du til sjøs?» spurte kapteinen.

«For å sende penger hjem til mor. Hun er enke».

Kapteinen syntes godt om gutten, særlig likte han at gutten hadde omsorg for sin mor. «La gå! Vis meg dine attester!»

«Attester? Jeg har ingen papirer, herr kaptein».

«Ingen papirer? Vi ansetter ingen uten at de har attest».

Gutten var langt hjemmefra og det var vanskelig å skaffe seg attest. Bedrøvet bukket han for kapteinen og skulle til å gå. Da la kapteinen merke til en pakke gutten hadde under armen.

«Hva har du der, gutten min?»

«Noen klær og en bok, herr kaptein».

«La meg se!»

Kapteinen tenkte: Er klærne han har i pakken like ordentlige som dem han har på, kan det jo være en slags attest. – Han likte nemlig guttens fine vesen.

Gutten pakket opp. Innerst lå en bok. Kapteinen tenkte igjen: En bok forteller mye om en slik kar. – Et øyeblikk etter stod kapteinen med boken i hånden.

Det var en Bibel.

På første side stod det at det var en gave fra den søndagsskolen hvor gutten hadde gått: «For flid og god oppførsel» stod det inni.

«Dette er attest nok», sa kapteinen. «Du kan bli påmønstret med én gang».

*Fra boken «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

menigheten sier han: «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft» (1:18). Han – den største av alle syndere (1Tim 1:15) hadde møtt Jesus til frelse. Evangeliet var blitt hans kjæreste skatt. Da kunne han ikke lenger skamme seg ved evangeliet.

Hva var hemmeligheten til denne frimodige bekjennelsen hos Paulus? Han var blitt en gudfryktig. Der gudsfrykten er stor, må menneskefrykten vike.

Kilden til frimodigheten lå i «kraften fra evangeliet». Paulus hadde fått en ny drivkraft som han før ikke hadde. Alt var blitt nytt da han ble omvendt

utenfor Damaskus. Kraften lå nå ikke i ham selv, for i seg selv var han svak og skrøpelig, men han var sterk i nåden, i evangeliet. Enten må kraften ligge i deg selv, eller den må være i Ordet. Skulle kraften komme fra deg selv, ville du snart bli tappet og utmattet. Bibelen forteller oss derimot at Guds ord er all annen kraft overlegen. Det er kraftigere enn noe tveegget sverd, og det er som en kilde som aldri blir tom, og som stadig veller fram til evig liv. Denne kraft er av Gud.

Hvordan skal jeg bli frelst?

«Til frelse for hver den som tror.»

Nå er vi midt inne i det som er hovedtema for Paulus i Romerbrevet: «Hvordan skal jeg bli frelst og finne en nådig Gud?» Ikke ved gjerninger, sier han, men ved tro på evangeliet. Noe viktigere spørsmål for menneskeheten enn dette, eksisterer ikke.

Det er bare én frelse, det finnes ikke andre navn enn Jesu navn, vi kan bli frelst ved: «Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4:12). Videre er det bare én vei til denne ene frelse, nemlig ved troen. Selv om Jesus kom for å frelse verden, ja, alle mennesker, er det ikke slik at alle automatisk får del i det. Den som ikke vil ta imot og tro evangeliet, får heller ikke del i det. Ingen kan tvinges til tro.

Kristendommen er absolutt. Det er et enten eller, ikke et både og! Dette opplever mennesket som støtende,

og de kristne beskyldes for å splitte og lage partier. Men da sier Bibelen: Det er til frelse for *hver den* som tror. Ingen trenger å gå fortapt. Men han som skapte verden, og oppholder den, han sendte også Jesus for å frelse menneskene gjennom hans stedfortredergjerning. Da blir det feil av mennesket å kritisere Gud for den *måten* han vil frelse oss på. Det blir også galt å hevde at han som har skapt oss – og kjøpt oss – ikke skulle ha eneretten på oss. Men dette kan altså det naturlige menneske ikke godta før det kommer til tro på Jesus.

Ved tro

Hva vil det si å tro? Det er å fatte tillit til Jesus og stole på ham. Troen skapes når du hører ordet om at han har båret *dine* synder, tatt straffen for dem, og levd *ditt* liv, fullkomment etter loven. Troen er en gave, og kommer gjennom å høre et bestemt budskap. Dette bestemte budskap går ut på at Jesus har gått i ditt sted, at han har seiret over satan, og at han har åpnet veien til Gud. Å tro det, er å tro *på Jesus*, ikke å tro på din tro, men å tro på ham – Jesus – som er troens «opphavsmann og fullender» (Heb 12:2).

Guds frelsesplan

«For jøde først og så for greker.»

Det er underlig å tenke på at jødene skulle få høre evangeliet først, de som var så gjenstridige. Tenk bare på den møye Gud hadde med dem under ørkenvandringen før de nådde det lovede land! Med dette har han i alle fall bevist

at det ikke går etter fortjeneste i Guds rike. Israel fortjente ikke å bli Guds utvalgte folk. De var et hårdnakket og gjenstridig folk som knurret både mot Moses og mot Gud. Nei, det var av nåde. Men heller ikke hedningene har fått noe etter fortjeneste. Det er likt for alle. Den som tar imot Jesus, får det av nåde, og ikke ved gjerninger.

Vi kan ikke forstå Guds frelsesplan. Ut fra det som står skrevet i Bibelen skjønner vi likevel at han har en bestemt rekkefølge med det han gjør, at evangeliet skulle komme til hedningene ved jødernes forkastelse, og at dette igjen skulle vekke Israel til nidkjærhet (Rom 11:11). Først når «hedningenes fylde» (11:25) er kommet inn, skal Israel på nytt vende om til Herren. Det skjer når hedningene har fått høre evangeliet og hatt sin nådetid.

Evangeliet åpenbarer Guds rettferdighet

Guds rettferdighet ligger på et annet plan enn menneskenes rettferdighet. Den kommer ovenfra og må åpenbares, slik at den blir din personlige eiendom. Det skjer av tro til tro: Den rettferdige av tro skal leve.

Guds ord kommer til oss som et levende ord, som kan skape troen i våre hjerter der det ikke avvises i vantro. Guds rettferdighet er egentlig Jesus – i stedet for oss. Han er den eneste rettferdige som Gud kan ha velbehag i. Evangeliet er det gledesbudskap som alene kan åpne troens dør for oss. Det skjer når menneskets hjerte blir rettet på Jesus. Når du får se at det Jesus er

og har gjort, det er han – og det gjelder han for – hos Gud i himmelen, *i ditt sted*, åpnes ditt hjerte for ham.

Denne Guds rettferdighet forkynnes her i Romerbrevet til alle som er under Guds vrede på grunn av ugudelighet og urettferdighet (Rom 1:18). Vi er uten unnskyldning, alle har syndet, sier apostelen i den første delen av Romerbrevet. Ingen kan rettferdiggjøre seg selv ved lovgjerninger. Vi er under loven, som viser oss at vi bare er for-tapt i oss selv, med en tillukket munn, og står skyldige for Gud (3:19-20).

På denne bakgrunn åpenbares så Guds rettferdighet:

«Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. – For det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved for-løsningen i Kristus Jesus».

Hemmeligheten til frimodigheten

Dette hadde Paulus erfart. Derfor var det ingen grunn til å skamme seg lenger. Evangeliet var blitt en Guds kraft til frelse og var stadig en årsak til fortsatt frimodig vandring sammen med Jesus.

L&E

www.josafat.no

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Veien til seier

Av Johannes Kvalheim

I min ungdom var det mye snakk om en vranglære som ble kalt syndfrihetslæren. En var på vakt mot den. En svensk vekkelsesforkynner forteller fra et møte:

Under vitnemøtet uttrykte en dame seg på en slik måte at det kunne oppfattes som syndfrihetslære. Forkynneren avbrøt henne og advarte henne. Da spør damen: «Kan Ni synda när Ni ser på den krossfestade?»

Alle kristne lengter etter å leve et seirende liv. Å, om det kunne bli annerledes med meg, har vi sagt utallige ganger. Alle som har Den Hellige Ånd opplever trangen etter et hellig liv. Men hvordan skal vi få det?

Du kommer ikke fram til seier ved selvstrev og skippertak på forbedringens hålkeføre. Helliggjørelsen er en livsprosess, der det nye livet vi

fikk i gjenfødselen, får utvikle seg og stadig beherske større områder av vårt liv. Som alt liv må det ha næring.

Og næring til vekst får vi fra samme kilde som vi fikk det nye livet: Ordet om Jesus. Når Ordet ved troen smelter sammen med oss virker det seier i vårt liv. Evangeliet har livsforvandlende evne fordi det gir oss del i Jesu seier.

Aldri kom Jesu seier så tydelig fram som ved hans seierrike død på korset. Derfor er det avgjørende for en kristen at han lever nær Jesus. Det merkes på hans hverdagsliv. Jo, hun kunne gjerne spørre:

«Kan Ni synda, när Ni ser på den krossfestade?»

Dette er veien til seier.

*Eldre utklipp fra
«Stavanger Aftenblad»*